

Алфред Ван Вогт
Черният хищник

I

Кьорлът безцелно бродеше в мрака. По небето едва се забелязваха далечните звезди. Тъмната и тежка нощ без желание отстъпваше пред мрачната зора, която изпускаше червенината от лявата страна на звяра. Дрезгавото зарево не обещаваеше затопляне. Бавно и мъчително се проявяваха очертанията на местността, толкова страшна, че и в най-кошмарния сън не би се появило подобно нещо.

Наоколо се показаха черни назъбени канари и безжизнена траурна равнина. Пипалата на светлината зашариха сред сенките. Над хоризонта се издигна бледото петно на слънцето. Аленочервеният лик навяваше тъга.

И отново никакви признаци на айд-същества. Напразно бе изразходвал силите си през последните сто дни да ги търси. Усещаше силен глад и настървеност. Точно тогава застина на мястото си, обхванат от страшна догадка.

Огромните предни лапи се разтрепераха от внезапно появилото се напрежение, което накара да се оголят всички нокти, остри като бръсначи. Дебелите пипала над рамената зашаваха и се чу тих плъзгащ звук на търкаща се кожа. Завъртя огромната си котешка глава и чувствителните му мустачки, неговите уши, отчаяно затрепяха и затърсиха да доловят всеки дъх и всяко шумолене в пространството.

Никой не се обаждаше. В нито едно ъгълче на свръхсложната му нервна система не записука бърз сигнал. Никакви признаци на айдове – единствената му храна на тази забравена от бога планета. Кьорлът съвсем оклюма. Котешкият силует се вписа на фона на мътното ръждиво небе като гротескна гравюра на черен тигър в царството на сенките и злото. Потисна го загубването на усещанията.

Той притежаваше такива органи на осезанията, че засичаше органическите айдове на много мили разстояние. Сега изглежда нещо се бе развалило и неуспехът му да влезе в допир подсказваше настъпването на физическа деградация. Болестта бе неизлечима и той знаеше това. През изминалото столетие седем пъти бе срещал отслабнали кьорлове, така изпаднали, че не успявали да помръднат. Техните иначе безсмъртни организми били напълно изтощени и обречени на гибел поради липсата на храна. Тогава той лакомо ги бе разкъсвал и изсмуквал незначителното количество айдове, които още поддържаха жалкия им живот.

Като си спомни това, кърслът затрепера от възбуда. После нададе глас – дръзкият рев разцепи въздуха и ехото запробягва от скат на скат и отново се върна при нервите му. Инстинктивно направи твърда заявка за живот. А после изведнъж се вцепени.

Във висините на далечния хоризонт забеляза малко сияещо петно, което бързо, невероятно бързо порасна и се превърна в метално кълбо. Това бе огромен кораб и повърхността му пробляскваше като полирано сребро. Грамадата просвистя над главата на съществото и видимо забави скоростта си, пресече черната полоса на планините вдясно, за миг спря почти неподвижно, а после се гмурна в нищото и изчезна от погледа.

Кърслът подскочи. Вцепенението премина. Ловко извивайки тялото си като тигър, той затича между скалите. Мустачките на ушите му, независимо от намалялата чувствителност, потреперваха и съобщаваха, че там има много айдове и от предчувствието за близката храна дори усети връхлитането на вълна от нетърпим глад.

Далечното и порозовяло вече слънце се бе издигнало високо в тъмночервеното небе, когато той се показа над купчината скали и погледна надолу към развалините на града. Сребрилата грамада, колкото и голяма да беше, представляваше песъчинка на фона на огромните квартали на отдавна изоставения и разпадащ се на прах бивш град. Непосредствено от кораба се излъчваше затаен дъх на живот. Той бе легнал в долчинка, която сам бе издълбал със собствената си тежест в твърдата и неподатлива каменна пустиня, започваща веднага след границите на загиналото творение на изчезналия разум.

Разтвори се люк в проблясващата повърхност, от недрата на кораба се появиха двуноги същества и се стълпиха на края на ескалатора. Гърлото на кърсла се присви от нетърпение и невъзможност повече да чака. Обхвана го мъчително желание да се нахвърли на тези хилави същества и да ги разкъса. Те излъчваха такова количество айд-трептения, че съзнанието му леко се замъгли.

Но червени припламвания в мозъка заглушиха порива още когато той във вид на електрически импулс тичаше към мускулите му. Това бяха спомени от далечното минало на собствената му раса за машини, които могат да убиват, за сили, които надхвърлят възможностите на собственото му тяло. И мозъкът изтрезня. Имаше достатъчно време да види, че тези същества носят обвит около телата си някакъв прозрачен материал, който преливаше в различни цветове под въздействието на слънчевите лъчи.

Кьорлът веднага разбра защо тези същества са тук – научна експедиция от друга звезда. Учените изследват, а не унищожават. Няма да го убият, ако той не се нахвърли на тях. Учените са особен вид глупаци.

Гладът го направи смел. Той се показа, без да се крие. Видя, че пригълците го забелязаха. Те се обърнаха към него и застинаха на местата си. Трима от тях, които се оказаха по-близо до него, бавно се оттеглиха към големите групи. Един от тях, малък на ръст, извади тъмен метален предмет от чантата на бедрото си и небрежно го подхвърли нагоре. Това го разтревожи, но продължи да тича. Късно бе да отстъпи.

* * *

Елиът Гросуенър бе най-отзад близо до стълбата. Свикнал бе да стои в сянка. Той бе единствен нексиалист на борда на „Космическите гончета“ и колегите от другите науки не му обръщаха достатъчно внимание. Дори повечето не знаеха какво точно означава този термин, а и не горяха от желание да се поинтересуват. Възнамеряваше да ги просвети, но досега не възникваше подходящ случай.

В наушниците на скафандъра прозвучаха гласове, някой захихика, а после произнесе: „Шансовете ми срещу тази грамада са нищожни“. Това бе Грегър Кент, който възглавяваше химическия отдел. Макар и нисък на ръст, той бе истински гигант като душа. Почти всички на борда му бяха приятели или привърженици и той бе решил да издигне кандидатурата си за длъжността директор на експедицията за предстоящите избори. Сега бе единственият, който извади оръжието си и наблюдаваше как се приближава чудовището. Чакаше и подхвърляше в ръце продълговатия инструмент.

Следващият глас, който се раздаде, по-нисък и не толкова напрегнат, бе на Хол Мортън, директора на експедицията:

– Кент, не забравяйте, че в тази експедиция се оказахте благодарение на способността ви да пресмятате възможностите и да не оставяте много място на случайностите.

Каква приятелска забележка. Той не обръщаше внимание на това, че химикът бе провъзгласил себе си за претендент за неговото място. Това бе импровизиран дипломатически ход, с който да създаде в по-наивните слушатели представата, че Мортън не изпитва лоши чувства към съперника си.

Гросуенър не се съмняваше, че директорът е способен на такава изисканост. Беше се убедил, че той е проникателен, достатъчно честен и интелигентен да управлява всяка ситуация с майсторство, шлифовано

до автоматизъм.

Мортън пристъпи напред, по-далеч от останалите. Мощната му фигура бе защитена от прилепващ металически скафандър. През наличника директорът наблюдаваше гигантската котка да тича право към него по черната каменеста пустиня.

Зазвучаха и други гласове:

– Не бих искал да срещна това котенце на усамотена алея.

– Не говори глупости. Това е разумно същество. Възможно е да представлява господстващата раса.

– Физическият му строеж – гласът принадлежеше на Сиедъл, психолога – подсказва животно, приспособяващо се към околната среда. Но ако погледнем нещата от друг ъгъл, идването му при нас, както става сега, не е действие на животно, а на разумно същество, което е убедено в нашата разумност. Забележете какви са движенията му. Сковани! Това ни казва, че то е напрегнато, внимателно и знае кой от нас носи оръжие. Как желая да разгледам отблизо пипалата на плещите му. Ако краищата им се стесняват по подобие на китки или чашковидни засмуквачи, може да се предположи, че то е потомък на обитателите на този град.

Замълча за известно време и после произнесе още няколко думи:

– Би могло да ни помогне, ако успеем да се разберем с него. Въпреки че аз съм по-склонен да предположа нещо друго – то е резултат на израждане и преход в първобитно състояние.

Кьорлът се спря на десетина крачки пред най-близкото същество. Жаждата за айдове грозеше да вземе надмощие над разума. Съзнанието се изместваше някъде встрани и му трябваша мъчителни усилия да го задържи на място. Струваше му се, че е потопен в разтопен метал и скоро няма да излезе от него.

Хората се приближиха. Кьорлът забеляза, че го разглеждат с интерес и дружелюбно. Устните мърдаха под прозрачните наличници на шлемовете. Такъв им е начинът на комуникация, реши той, защото това, което възприемаше, пристигаше в пределите на честотите на приемния му диапазон. Съобщенията бяха безсмислени. Опита се да изобрази дружелюбие, изрече името си с помощта на ушните мустачки, сочейки едновременно себе си с едно от пипалата.

– Чувам някакви шумове в шлемофона – гласът бе непознат на Гросуенър, – когато си тръска мустачките. Мортън, усещате ли ги?

Директорът отвърна и едва сега Гросуенър позна гласа – беше Хърлоу, шефът на връзките. Душата му се радваше, благодарение на тази твар успя да запише гласовете на толкова важни персони на борда. Още

в началото на полета си бе поставил подобна цел.

– Охо-о – възкликна психологът Сиедъл, – пипалата завършват с чашковидно смукалце. При предположение, че нервната му система е достатъчно сложна, след тренировка ще може да работи на машини от всякакъв вид.

Намеси се директорът Мортън:

– Струва ми се, че вече е време да се върнем в кораба и да обядваме. Защото после ни чака доста работа. Аз искам да направя изследвания за научното развитие на тази раса, като особено ще наблегна на въпроса, защо е загинала. На земята, в онези далечни времена, когато още е нямало галактическа цивилизация, една култура е достигала върха, после е следвал упадък и е била замествана от друга. Защо тук това не е станало? Всеки отдел ще се заеме със своята част.

– Какво ще правим с това котенце? – запита някой. – Сякаш иска да дойде с нас.

Мортън изхъмка и каза сериозно:

– Аз също бих искал да я вземем с нас, но така, че да бъде направено без насилие. Може ли това да стане, Кент?

Малкият на ръст химик отговори уверено:

– В тази атмосфера хлорът е повече отколкото кислорода, въпреки че и единият и другият са малко. Нашият кислород ще бъде за белите му дробове като динамит.

Впрочем на Гросуенър му беше ясно, че коткообразното същество не мисли за подобна опасност. Само видя как чудовището тръгна по следите на първия, изкачващ се по стълбите човек и се шумгна заедно с него в огромната врата. Всички като по команда се обърнаха към Мортън, който разпери ръце и заповяда:

– Отворете втория люк и пуснете известна доза кислород. Това може да го излекува от излишното му любопитство.

Миг по-късно изуменият глас на директора прогърмя в наушниците:

– Гледай ти! Дори не забеляза разликата! Или няма бели дробове, или тези дробове не използват хлор. Хващам се на бас – той може да влезе безпрепятствено. Смит, какъв екземпляр! Истинско съкровище за биолога. Напълно е безобиден. Трябва само да бъдем по-внимателни с него. Обмяната на веществата ще бъде нещо съвършено ново.

Смит, дълга върлина с отбегната суховата физиономия, отвърна:

– Аз съм бил в много експедиции, но досега съм срещал само две форми на висш живот: зависима от хлора и нуждаеща се от кислород –

тези два елемента поддържат горенето. До ушите ми са стигали слухове и за трета форма, която диша с флуор, но досега не съм видял нито един екземпляр. Залагам репутацията си за чаша бира, че нито един сложен организъм не може да се приспособи към едновременното използване на двата газа. Мортън, не трябва да изпускаме това същество да си отиде.

Директорът самодоволно се разсмя и каза нещо, изпълнено с дълбок смисъл:

– Изглежда то самото е загрижено как да остане.

Той се заизкачва по ескалатора. Влезе във въздушния шлюз заедно с кьорла и още двама души. Гросуенър се хвърли напред, но се оказа само един от дузината, които се намираха в просторната зала. Люкът се хлопна, засъска издърпвания въздух. Всеки се стараеше да бъде по-далеч от незнайния гост.

Гросуенър наблюдаваше чудовището с растящо чувство на тревога. Появиха се различни мисли. Поиска му се да ги сподели с Мортън. Това бе възможно, на борда на тези кораби съществуваше правило, че всички ръководители на отдели имат свободен достъп до директора. Като глава на нексиалския отдел и единствен негов сътрудник, той можеше да се възползува от това право. Комуникаторът на скафандъра му бе така настроен, че той можеше да говори с директора и с другите шефове на отдели.

Ако поискаше да поговори с някой или ако попаднеше в беда, трябваше само да натисне превключвателя на канала към централния оператор. На борда имаше около хиляда души и беше ясно, че не може всеки от тях да говори с директора, когато му хрумне.

Отвори се вътрешният люк на шлюза. Гросуенър побърза след колегите си. Минута по-късно застана до асансьорите, които водеха към вътрешните помещения. Мортън и Смит бързо си размениха няколко думи. Накрая директорът каза:

– Ако няма нищо против, да върви сам.

Кьорлът не възразяваше, докато не чу как вратата на кутийката хлопна зад него и затвореното пространство се метна нагоре. Ръмженето преобърна разсъдъка в хаос. Тялото се обърна един два пъти и после с дива ярост се нахвърли на вратата. Металната преграда не издържа на таранния удар и започна да се огъва. Болката отнемаше разума му. Мяташе се като хванат звяр. Чупеше ноктите си в стоманата. Прилепваше смукалата си към стените и с резки дърпания успяваше да раздвижи отделните панели. Машината заскърца с протестиращ глас. Магнитното

поле издигаше нагоре клетката и не обръщаше внимание на стърчащите парчета желязо, които стържеха по стените на шахтата.

Най-последно асансьорът пристигна до местоназначението си и спря. Котката издъни остатъците на вратата и се изтърколи в коридора. И веднага застина на място, докато не пристигнаха членовете на екипажа с насочено оръжие.

– Ние се оказахме големи глупаци – заяви Мортън. – Първо, трябваше да му покажем как работи асансьорът. Той е сметнал, че това е капан или нещо от този род.

Той приближи чудовището. Гросуенър забеляза как зловещото огънче угасна в котешките очи, когато директорът няколко пъти отвори и затвори вратата на съседния асансьор.

Кьорлът сам завърши урока. Премина в тръс коридора, влезе в огромната зала и легна на пода върху мекия килим, където постепенно успокои електрическите гърчения в нервите и мускулите. Ядосваше се страшно на себе си за показания страх. Боеше се, че вече няма да успее да придобие вида на спокойно и миролюбиво същество. Неговата мощ изглежда ги изненада и порази. Следователно задачата му ставаше още по-опасна, каквото и да се случи, трябва да завладее кораба. На планетата, откъдето те са тръгнали, айдове има в изобилие.

II

Край огромното старо здание двама души от екипажа разчистваха металната врата от натрупаните каменни парчета. Около обяд те седнаха, хапнаха нещо и отново облякоха скафандрите си. Сега навсякъде се мяркаха на малки групи и поединично. Кьорлът наблюдаваше с нетрепващи очи двуногите същества. Сметна, че те още изучават мъртвия град. Него го интересуваше само едно – тялото му жадуваше за храна. Яростното желание разтърсваше мускулите, а разсъдъкът се разпалваше от възникналата мисъл – да последва тези, които отидоха най-далече в развалините. Един от тях се бе отделил от групата си.

Докато обядваха, хората му предлагаша да хапне нещо от техните храни, които бяха напълно безполезни за него. Те явно не знаеха, че той трябва да яде само живи същества. Айдът е не само вещество, но и особена негова форма, която може да се получи само от тъкани, в които все още пулсира живот.

Времето минаваше и кьорлът успяваше да обуздава глада си. Той лежеше така, че хората да го виждат. Над купчината скали, натрупани над огромната врата на зданието, висеше и тихо бръмчеше метална машина. Треперейки от ярост, звярът забелязваше всички придвижвания. Нетърпимият глад го съсипваше, но въпреки това наблюдаваше как те управляват съоръженията си. Той вече бе разбрал какво ще стане, когато яркият пламък ще започне да разрушава твърдата плът на скалите, но се престори на уплашен: заръмжа и отскочи настрана.

Гросуенър се намираще на малкия патрулен катер. Сам си бе измислил работа и задача – наблюдаваше кьорла. Други задължения нямаше – изглежда на борда на този изследователски кораб никой не се нуждеше от помощта на единствения нексиалист.

Натрупаните скали бяха разчистени и директорът Мортън заедно с още един човек се насочи натам. Те влязоха в разкрития отвор и изчезнаха от погледа. В наушниците на Гросуенър зазвучаха гласовете им. Придружителят на шефа заговори първи:

– Ама че бъркотия! Имало е само война и нищо друго. Сигурно сте забелязали тенденцията в машиностроенето. Тук всичко е вторично! Бих искал да знам как са ги управлявали и за какво са ги прилагали.

– Не схванах напълно мисълта ви – каза Мортън.

– Много е просто – отговори спътникът му. – Засега виждам само

стругове и почти всяка машина притежава трансформатор, който приема енергията, преобразува я и подава за употреба. Къде се намира енергоцентралата? Надявам се, че в библиотеката им ще разкрием загадката. Какво е станало, че тази цивилизация е пропаднала?

В мрежата се вмъкна нов глас:

– Сиедъл е. Чух въпроса ви, мистър Пенънс. Намирам, че причините могат да бъдат две. Първата е липса на храна, втората – война.

Гросуенър се зарадва, когато научи името на втория събеседник. Към колекцията му се прибави още един глас. Пенънс бе главният инженер на кораба.

– Имайте предвид – отговори Пенънс, – че с помощта на науката те биха могли да разрешат проблемите с продоволствието, приятелю мой. Особено ако населението е било малко на брой. А ако не е било така, какво им е попречило да излязат в космоса и да потърсят там източници на препитание?

– Попитайте Джани Лестър – намеси се Мортън. – Аз чух, че преди кацането той разви цяла теория на тази тема.

Астрономът веднага се отзова на поканата:

– Длъжен съм да проверя казаното още веднъж, но вие ще се съгласите, че следващото съждение не се нуждае от доказателство. Този изгубен свят, с единствена планета около светилото, без нищо друго – дори луна или астероиди наоколо, и огромното разстояние до най-близката звезда, е създавал пред разумната раса ужасно трудна проблема: как от един път да разрешат задачата не толкова на междупланетните, а на междузвездните полети. Направете сравнение с нас. Колко бавно се придвижвахме в космоса, крачка по крачка. Отначало стигнахме до Луната. После – планетите. Един успех раждаше следващия. Едва след много години извършихме първото пътешествие към най-близката звезда. Така продължи, докато не бе изобретен антиускорителният двигател и галактическите разходки се превърнаха в нещо обикновено. Затова аз се съмнявам, че някоя раса би могла да постигне построяването на междузвезден двигател, без да се опира на предишен опит.

Гросуенър не изслуша следващите мнения. Той гледеше натам, където бе видял грамадната котка. Тя бе изчезнала. Не му оставаше нищо друго, освен да се нарече с няколко некрасиви названия, за това, че се бе отвлъкъл. Веднага подкара малкия катер над скалите и развалините и затърси изчезналия звяр. Но погледът навсякъде се опираше на различни препятствия. Тогава кацна и започна да разпитва намиращите се на това място техници. Те си спомниха, че са видели търсения звяр преди около

двадесет минути. Разстроеният нексиалист се върна в катера си и полетя отново над града.

Кьорлът прибягваше внимателно от прикритие на прикритие. Движенията му ставаха все по-бързи и бързи. Нервната енергия се натрупваше от глада и се превръщаше направо в тъпа болка. Пристигна малък всъдеход, спря пред него и огромна камера му направи снимки. Наблизо, върху скалистия хълм, шумно заработи огромна сонда. Всички тези картини се сляха в мозъка на кьорла и бяха изместени само от едно настойчиво нетърпение да настигне отделилия се човек. Накрая не издържа. Зелена пяна изпълни устата му. За миг усети, че никой не го гледа, и веднага се метна над каменистия насип и забяга с всички сили. Придвижваше се с грамадни плавни скокове. Забрави всичко друго, освен пряката си цел, сякаш през мозъка му бе преминала вълшебна пръчица, която бе изтрила останалото. Носеше се по пустинните улици по най-краткия път, прескачаше през зейналите дупки в стените и препускаше по коридорите на разсипващите се на прах от времето здания. После мустачките му доловиха някакви айд-трепки и той премина на къси прокрадващи стъпки.

Двуногият стоеше пред някакъв отвор, който е бил някога прозорец, и поглеждаше вътре след лъча на силния си фенер. Раздаде се щракване и светлинният сноп изчезна. Човекът рязко дръпна назад здравото си, набито и силно тяло, огледа се и оживено завъртя глава. На кьорла такава жизненост не се хареса – подсказваше мълниеносна реакция. Работата би могла да завърши лошо. Прикрилата се котка почака двуногия да изчезне зад тъгъла на стената и безшумно, но бързо пресече откритото пространство. Планът бе съзрял. Като призрак се плъзна по страничната улица и стремително заобиколи дългото здание. По корем запълзя в помещението и се притаи в полумрака зад купчина руини. Улицата пред него напомняше на траншея между две неразпръснати купчини камъни. Тя накрая завършваше с тесен отвор, висок почти колкото самият кьорл.

Изглежда в последния миг е бил прекалено нетърпелив. Когато двуногият мина под него, той трепна и се посипаха струйка дребни камъчета. Човекът вдигна глава и лицето му трепна и се изкриви. Хвана се за оръжието си.

Грамадното тяло се метна напред и нанесе един единствен съкрушителен удар в преливащия в различни чисти цветове прозрачен калпак на космическия скафандър. Раздаде се трясъка на разкъсан метален лист. Наоколо се разлетя кръв. Човекът се сви на две. За миг някаква

непонятна сила го задържа на крака, после рухна, като прогърмя с космическите си доспехи.

Кьорлт се загърчи над пляквата си. Веднага започна да изработва полето, което не позволяваше на айда да напуска кръвта. Трескаво разчупва метала и заразкъсва тялото в него. Костите захрускаха. Плътта се разлетя на парчета. Той напъха муцуната си в горещото тяло и безброй дребни смукала започнаха да измъкват единствения вид подходяща за него храна от клетките. В това наистина блажено състояние той прекара три минути, а после пред зениците му пропълзя сянка. Трепна, вдигна глава и видя от страната на залязващото слънце да приближава малък катер. За миг се вцепени. Бавно се плъзна зад огромната купчина отломки. Когато отново подаде нос, машината лениво отплаваше вляво. Но котката разбра, че може да се върне. Обхвана го бяс, че не му позволиха да довърши трапезата си, но въпреки това остави пляквата си и се устреми обратно към космическия кораб. Бягаше като преследван звяр и забави ход едва когато видя първата група работници. Те бяха така заети, че не го видяха и той се промъкна незабелязан.

Гросуенър напразно търсеше кьорла и досадата му растеше. Градът бе огромен. Руините и скривалищата се оказаха повече, отколкото бе предполагал. Накрая се насочи към кораба. И въздъхна спокойно, когато видя звярът да се разполага удобно на един голям камък под лъчите на слънцето.

Нексиалистът внимателно спря катера си така, че да държи под око това животно. И продължаваше да го следи, когато прозвуча вледеняващото кръвта съобщение: групата, която изследва града, е открила обезобразения труп на доктор Джарви от химотдела. Веднага записа координатите и потегли към това място. Там разбра, че директорът Мортън не е дошъл да погледне останките от тялото.

– Донесете го на борда – прозвуча мрачният глас на директора.

Всички приятели на доктор Джарви бяха на мястото и напрегнато гледаха през прозрачните си шлемове. Гросуенър с ужас се вираше в разкъсаната плът и окървавения метал. Към гърлото му запълзя неприятна буца. Той чу гласа на Кент:

– Боже, защо му трябваше да отиде сам!

Гласът на главния химик прозвуча хрипливо и Гросуенър си спомни, че Кент и първият му помощник Джарви бяха добри приятели. Сигурно още някой се включи на вълната, отделена за химическия отдел, защото Кент отвърна:

– Да, трябва да се извърши аутопсия.

Гросуенър разбра, че ако не се включи в тази вълна, няма да узнае много от това, което става. Той докосна съседа си и припряно попита:

– Имаш ли нещо против, ако чрез теб се настроя на вълната на химическия отдел?

– Съгласен съм.

Гросуенър го хвана през рамото и чу как някой бърбори объркано:

– Най-лошото е, че това убийство изглежда напълно безсмислено. Тялото е размазано като кайма, но изглежда нищо от органите не е изчезнало.

Биологът Смит се включи в общата вълна. Дългата му физиономия изглеждаше по-мрачна от обикновено.

– Вероятно убиецът е нападнал Джарви с цел да го изяде, а после е открил, че плътта е чуждородна и нехранителна. Съществува е по големина като нашата котка. Не яде нищо, което му поставят пред него. – Той се сепна и замълча. – Почакайте, та тази твар е достатъчно силна и едра, че да го извърши със собствените си лапи.

Последните думи бяха произнесени бавно. Директорът Мортън бе слушал разговора и сега го прекъсна:

– Подобна мисъл изглежда е минала през главите на много от нас. Това е единственото живо същество, което сме срещнали досега. Но ние естествено не можем да се разправим с него само защото го подозираме.

– Освен това – добави някой – котката никъде не е ходила. Беше непрекъснато край нас.

Преди Гросуенър да се намеси, на общата вълна се раздаде гласът на психолога:

– Мортън, аз поговорих с доста от хората. Първото им впечатление е, че звярът нито веднъж не е изчезвал от погледа им. Но след като ги поразпитах, те се съгласиха, че може би за няколко минути той не се е виждал. Аз също бях останал с такова впечатление... Но сега си припомням, че за секунди, дори минути, не съм го виждал на мястото му.

Гросуенър въздъхна и реши да не казва нито дума. Вече изказаха гледната му точка. Накрая се намеси Кент и произнесе свирепо:

– Казвам ви, забравете за случайностите. Убийте тази твар при първото подозрение. Иначе ни чакат още беди.

В спора се намеси Мортън:

– Корита, там ли сте?

– Да, директоре, непосредствено до тялото.

– Вие се движехте заедно с Кренеси и Ван Хорн. Как смятате: може ли котката да бъде потомък на господстващата раса на тази планета?

Археологът стоеше малко зад Смит сред колегите си от отдела. Високият японец бавно и почти тържествено произнесе:

– Доктор Мортън, тук има някаква тайна. Погледнете тази величествена линия на хоризонта. Забележете очертанията на архитектурата. Независимо че са изградили такава суперстолица, жителите са били близо до земята. Зданията не са просто украсени, те самите се явяват украшения. Сред цялата маса строителни детайли откривам подобия на дорийска колона, египетски пирамиди и огромен готически храм; всички те се издигат над земята тържествено и сякаш с велико предназначение. Ако тази загубена и опустошена земя се счита за Родина, то именно тя е вдъхновявала и одухотворявала сърцата на обитателите. Създадените машини доказват, че са математици и още повече – художници. Затова не са издигнали геометрически правилни градове по маниера на ултрасъвременните световни столици. Истинска художествена щедрост и дълбоки жизнерадостни емоции са отразени в извивките и нематематическото разположение на сградите, дворците и булевардите, което създава усещането на наситеност и божествена вяра в своето вътрешно предназначение.

Това не е упадъчна и посивяла от времето цивилизация, а млада и енергична култура, достатъчно уверена в силите си и целенасочена. Тук тя е завършила пътя си, рязко на тази точка е понесла последиците на Битката на туровете и е започнала да се руши като древната мюсюлманска цивилизация. Или с един скок е преминала вековете на съгласие и се е пренесла в епохата на съперническите си държави.

Но никъде във вселената няма сведения за култура, която да е направила подобен рязък скок. Такива процеси се развиват като правило постепенно и започват с това, че предишните светини безжалостно се подлагат на съмнение. Вътрешна убеденост повече няма. Непокколебимата вяра се руши под безпристрастния натиск на аналитичните умове. Най-висш тип човек става скептикът. Аз твърдя: тази култура е загинала внезапно в епохата на разцвета си. Социологическото следствие на тази катастрофа е гибелта на морала, завръщането към звероподобната пресъпност. Ако наистина е така, то котката, потомък на тази раса, трябва да е хитра твар и безжалостен убиец, готов за минутна изгода да разкъса и родния си брат.

– Достатъчно! – рязко го прекъсна Кент. – Директоре, аз съм готов да изпълня присъдата.

– Протестирам – буйно се намеси Смит. – Изслушайте ме, Мортън. Нима наистина ще убием тази котка, дори да е виновна? Тя е истинско

съкровище за биолога.

Кент и Смит яростно се изгледаха, докато накрая Смит не издържа и заговори:

– Скъпи Кент, аз предвиждам, че в отдела по химия ви се иска да поместите котенцето в колбите и да направите химически анализ на кръвта и плътта. Но със съжаление трябва да ви кажа, че прекалено бързате. В биологическия отдел ни е нужен не мъртъв, а жив организъм. Струва ми се, че и физиците биха пожелали да го огледат, докато е още жив. Затова се боя, че сте последен в списъка. Моля ви, свикнете с тази мисъл. Вие ще го получите минимум след година и не по-рано.

Кент отговори глухо:

– Аз не гледам на въпроса от научна гледна точка.

– Но сте длъжен да го направите, защото Джарви е мъртъв и за него нищо не може да се измени.

– Преди всичко аз съм човек и после учен – изхриптя Кент.

– И под въздействие на емоциите си сте готов да унищожите този ценен екземпляр?

– Аз искам да унищожа тази противна твар, защото тя крие в себе си неизвестна опасност. Ние не можем да рискуваме напразно още някой човешки живот.

Мортън го прекъсна.

– Корита – произнесе дълбокомислено той, – аз съм склонен да приема като работна вашата хипотеза, но искам да ви задам още един въпрос. Възможно ли е културата на тази планета да е по-късна от колонизираната от нас култура в галактическата система?

– Напълно е възможно – отговори Корита. – Дадената цивилизация трябва да се намира в средата на десетата си степен, докато нашата, доколкото сме в състояние да съдим – е крайт на осмия скок от Земята. Всяка от предишните девет съществуващи култури се е изграждала на отломките на предишната.

– В такъв случай котката може би не знае за скептицизма, който ни заставя да я подозираме за извършеното престъпление?

– Не, изглежда не ѝ е познат.

В наушниците се раздаде мрачно възклицание на Мортън.

– Желанието ви се изпълни, Смит – заяви директорът. – Засега котката ще живее. Сега ние знаем какво ни очаква от нейна страна – нови жертви, но само поради нашата собствена небрежност. Но може да не сме прави. И аз, както Сиедъл, мисля, че тя бе непрекъснато тук. Тогава бихме постъпили несправедливо с нея. Не е изключено на тази планета

да има и други опасни същества – той се прекъсна по средата на изречението си.

– Кент, как ще постъпите с тялото на Джарви?

– Засега няма да го погребем – отговори тъжно химикът. – На проклетата котка и се е приискало нещо от организма му. На пръв поглед нищо не е изчезнало, но може и нещо да не достига... Аз искам да изясня това и да докажа, че тварта е убиецът, но така, че у никого да не остане и сянка от съмнение.

III

Като се върна на кораба, Елиът Гросуенър побърза да отиде в отдела си. На вратата имаше табличка с надпис: „Наука нексиализъм“. Петте стаи заемаха доста площ на този етаж. Голяма част от апаратурата бе дадена от правителството по настояване на Нексиалния фонд. Като резултат, в помещенията имаше малко свободно място. Най-после се намираше в свои владения.

Гросуенър седна на бюрото си и започна да съчинява рапорт до директора Мортън. В него се опитваше да направи анализ на коткоподобното същество. Указваше, че на толкова коварно създание не може да се гледа единствено като на „биологическо съкровище“. Този начин на изразяване криеше в себе си определена опасност: слушателите биха могли да забравят, че звярът може да има свои собствени потребности и стимули, които да се основават на различен от земния начин на обмяна.

– Сега имаме достатъчно данни – диктуваше той в микрофона, – да направим, както се казва при нексиалистите, заключение за целепосочване.

И да доведе до край това заключение, му бяха нужни още няколко часа. Той отнесе доклада в приемната на Мортън. Вторият секретар регистрира листовите и едва тогава Гросуенър слезе в лавката и седна да се нахрани, като знаеше, че е направил всичко, което е по силите му. След закуската попита сервитьора къде се намира котката.

– Най-вероятно в библиотеката.

Цял час Гросуенър седеше в библиотеката и наблюдаваше кърла. През това време животното лежеше проснато на пода и нито веднъж не помръдна. После една врата се отвори и двама сътрудника влязоха, като носеха огромна чиния. Следваше ги Кент. Очите на химика бяха зачервени. Той се спря по средата на помещението и заговори с уморен, но рязък глас:

– Моля, господа, аз искам всички да видите какво сега ще стане.

Въпреки че словата му се отнасяха за всички присъстващи, той гледаше само към групата на водещите учени, които седяха в специално отредените им секции. Гросуенър се надигна и погледна в чинията. Там се намираще някакво кафеникаво желеобразно вещество. Смит също скочи на крака.

– Минутка, Кент. При други обстоятелства не бих се бъркал в

работите ви. Но сега имате вид на болен и преуморен човек. Мортън разреши ли ви този опит?

Кент бавно се обърна. Гросуенър отново седна на мястото си и отбеляза мислено, че изразът „болен и преуморен“ е слабоват. Под очите на химика се бяха отпечатали черни кръгове. А лицето бе загубило здравия си вид. Той се напъна и отговори:

– За опита поканих и Мортън. Той отказа да дойде. Но се съгласи, че ако съществото доброволно извърши каквото пожелае, то няма да пострада.

– Какво носите – не отстъпваше Смит – в тази чиния?

– Открих какъв елемент липсва – заяви Кент. – Калият! В тялото на Джарви са останали само две трети от нормалното съдържание. Сигурно ви е известно, че този елемент се съдържа в клетките на организма в комплекс с голяма белтъчна молекула и на тази комбинация се основава електрическият заряд на клетката. За живота това играе първостепенна роля. Когато един организъм загине, клетките отделят калия си и кръвта става отровна. Аз доказах, че част от този калий е изчезнал от клетките на Джарви, но не е стигнал до кръвта му. Засега тук има нещо неясно, но ще успея да го разбера докрай.

– Какво има тогава в чинията? – намеси се някой от присъстващите.

Хората до един оставиха настрана книгите и списанията си и с интерес очакваха продължението на историята.

– Направих суспензия от живи клетки, които да съдържат калий. Както ви е известно, можем да го постигаме и по изкуствен начин. Възможно е именно по тази причина да е отказал за обяд от нашата храна. Калият е бил в неусвояема за него форма. Идеята ми се заключава в това, че той има нюх или нещо подобно...

– Струва ми се, че улавя трептенията – подхвана Хърли. – Понякога, когато размахва тези мустачки, приборите ми реагират отчетливо и регистрират мощен статичен заряд. После отново не реагират. Смятам, че се движи в определен диапазон нагоре или надолу. Изглежда умее да управлява с волята си тези колебания. Освен това самото движение на мустачките още не означава появата на такива вълни.

Кент с нетърпение изчака Хърли да свърши.

– Отлично! Той улавя такива трептения. Когато започне да реагира, ще разберем какво му казват тези трептения. А вие какво ще кажете, Смит?

– Вашият план не взима под внимание три неща – отговори биологът, – първо, изглежда вие сте решили, че това същество е само някакво

си там животно. Вие сте забравили, че то може да се е заситило с Джарви, ако наистина го е направило то. И трето, смятате, че му е чужда всяка подозрителност. Но какво пък, оставете чинията. Възможно е да покаже и обратното.

Експериментът на Kent изглеждаше достатъчно достоверен, независимо от съпътстващите го емоции. Звярът бе показал, че може да реагира бурно на внезапна провокация. Не биваше да оставят без внимание поведението му, когато го затвориха в асансьора. Това следваше от анализа на Гросуенър.

Немигащите очички на кьорла проследиха как двамата сътрудника поставиха пред него чинията. Те побързаха да се дръпнат, а Kent пристъпи напред. Звярът разпозна този, който сутринта се бе хванал за оръжието. Мигновено го разгледа, а после се зае с чинията. Ушните му мустачки разпознаха трептящото излъчване на айд. То бе така слабо, че не би го забелязал, ако не беше се съсредоточил. И айдът се намираще във вид на желе, следователно абсолютно непригоден за употреба. Но вибрациите бяха достатъчно силни и кьорлът разбра какво става. С рязко ръмжене се изправи на крака. Едно от пипалата на шията му подхвана чинията със смукалата си и съдържанието ѝ полетя в лицето на Kent.

Той викна и отскочи назад.

Кьорлът захвърли настрана чинията и светкавично обхвана с дебелиите си като въжета пипала тялото на дърпащия се и ругаещ Kent. Пистолетът на химика, който висеше на пояса му, изглежда не го плашеше. Той бе успял вече да разбере, че това е просто вибрационен уред, който работи с атомна енергия, но не разлага материята. Звярът замъкна извиващия се химик в ъгъла на помещението и с досада разбра, че би трябвало да обезоръжи човека. Сега трябваше да покаже, че умее да се защитава.

Kent инстинктивно обърса с едната си ръка лицето от потеклото желе, а с другата извади пистолета. Дулото заподскача и белият лъч на трасиращата светлина пламна пред масивната муцуна на кьорла. Ушните мустачки забръмчаха и автоматично неутрализираха насочената енергия. Кръглите черни зеници се стесниха и забелязаха как присъстващите се хванаха за вибраторите си.

Гросуенър се провикна от мястото си до вратата:

– Незабавно спрете! Ние ще съжаляваме, че сме постъпили като неърпеливи истерици.

Kent прибра оръжието си и погледна с недоумение нексиалиста. Кьорлът приседна на задните си лапи и заръмжа по този, който го

накара да разкрие способностите си да укротява външни енергии. Сега му оставаше само едно – да изчака търпеливо последствията.

Химикът отново погледна Гросуенър и този път очите му се присвиха:

– Кой сте вие, че се опитвате да командвате, дявол да ви вземе?

Гросуенър не отговори. Той изигра ролята си в този инцидент. Бе успял да разпознае емоционалната криза и с тон, нетърпящ възражения, произнесе необходимите думи за случая – това бе по-скоро заповед. Това, че подчинените сега се съмняваха в правото му да издава заповеди, вече не беше толкова важно – кризата отмина.

На действията му въобще не повлия възможността кьорлът да бъде виновен или не. Каквото и да става по-нататък, крайният резултат се състоеше в това, че отсега нататък всяко решение относно това животно ще се взема от компетентното началство.

– Кент – студено произнесе Сиедъл, – не мога да повярвам, че вие сте изгубили контрол над себе си. Вие преднамерено се опитахте да убиете котката, въпреки заповедта на директора да запазим живота му. Ще му доложя за всичко и ще настоявам да ви се наложи наказание. Вие знаете какво ще бъде то: ако загубите шефството си в отдела, няма да имате право да се кандидатируете за изборен пост.

От групата сътрудници, в които Гросуенър позна привърженици на Кент, се разнесе съдържано шушукане. Някой подвикна:

– Достатъчно, Сиедъл, престани да се правиш на светец.

Следващата нападка беше още по-нахална:

– Не забравяй, че тук има хора, които не са против Кент.

Кент мрачно произнесе:

– Боже мой, нима тук няма един мъж, който да осъзнае целия ужас на нашето положение? Джарви загина само преди няколко часа, а тази година, за която всички знаят, че е виновна, си е легнала тук, сякаш нищо не е било, и замисля следващото убийство. А жертвата може би се намира сега тук, в тази зала. Е, що за мъже сме ние? Глупаци или циници? Кръвопийци? Или тази наша цивилизация толкова е пропаднала, че ние благосклонно възприемаме дори убийството?

Блуждаещият му поглед се обърна към кьорла:

– Мортън е прав. Това не е звяр, а самият дявол от най-дълбокия ад на тази забравена от бога планета.

– Не разигравайте сценки-мелодрами – прекъсна го Сиедъл, – вашият анализ е психологически неверен. Ние не сме нито циници, нито кръвопийци. Ние сме учени и тази котка е предназначена за изследване.

Да, ние го подозираме, но сме уверени, че той с никого от нас няма да се справи. Сам против хиляди е направо обречен – той се огледа наоколо. – Понеже Мортън го няма тук, поставям този въпрос на незабавно гласуване. Всички ли са съгласни с мен?

– Само аз не, Сиедъл – намеси се Смит.

Физиологът се огледа изумен.

– Изглежда – продължи Смит, – никой от вас в бъркотията не забележа, че при изстрела на Кент лъчът попадна право в челото на звяра и не предизвика никакви вреди.

Сиедъл удивено запоглежда ту Смит, ту кьорла.

– Сигурен ли сте, че е улучил? Вие сам казахте, че събитията са протекли много бързо. На мен ми се стори, че Кент просто не улучи.

– Аз напълно съм сигурен, че Кент улучи муцуната му – настоя Смит. – Разбира се, вибрационният пистолет дори човек не убива веднага, но може поне да го рани. А котката, без съмнение, няма никакви следи от рани – тя дори не трепна. Аз не мога да твърдя със сигурност, но в светлината на нашите съмнения... – Сиедъл бързо се съвзе. – Може би кожата му е добър изолатор за топлина и енергия?

– Възможно. Но като не сме наясно с нищо, не е ли по-добре да поискаме от Мортън заповед да го затворим в клетка?

Докато Сиедъл със съмнение се намръщи, Кент побърза да подхване идеята:

– Сега наистина говорите делово, Смит.

– Следователно, Кент – побърза да се присъедини Сиедъл, – ако приберем котенцето в клетка, вие ще се почувствувате ли удовлетворени?

Кент помисли и без особено одобрение се съгласи:

– Да, моля. Ако и четири дюйма микростомана не издържат, то по-добре да предадем кораба доброволно в ръцете... извинявайте, в пипалата му.

Гросуенър нямаше какво да добави. В рапорта си до Мортън бе стигнал до извода, че клетката не става за изолиране на звяра поради елементарната конструкция на ключалката.

Сиедъл се прилепи към стенния микрофон и размени шепнешком няколко думи с някого, след което се върна обратно.

– Директорът казва, че ако го заведем в клетката, без да прилагаме сила, той няма да има нищо против. Ако не успеем, то нека го оставим в помещението, където сега се намира. Какво ще кажете за това?

– В клетката! – отговорът бе дружен и хоров.

Гросуенър почака, докато стане тихо, и заяви:

– През нощта може да го пуснем навън – котката никъде няма да изчезне.

Кент го измери с поглед и ядно каза:

– Изглежда вие самият не сте успели да разберете докрай нещата. Ту му спасявате живота, ту заявявате, че е опасен.

– Звярът сам си спаси живота – сухо отговори Гросуенър.

Кент сви рамене:

– Да го затворим в клетката. Това е най-подходящото място за убиец.

– Сега, когато решихме – заговори Сиедъл, – ни остава само едно – да измислим как да осъществим затварянето.

– Вие непременно ли искате да го затворите в клетката? – запита Гросуенър.

Никой не му отговори, а и той не очакваше отговор. Пристъпи няколко крачки напред и хвана за края едно от пипалата на кърола. Животното леко се дръпна, но човекът не отстъпи – стисна по-здраво пипалото и посочи с ръка вратата. Котката се поколеба секунда и после беззвучно премина през стаята.

– Трябва съвсем точно да отчетем времето – възкликна Гросуенър. – Включете часовника.

Миг по-късно къролът покорно последва нексиалиста през другата врата. Оказаха се в квадратно помещение – на противоположната стена имаше още една врата. Гросуенър влезе в нея. Котката се опита да го последва, но портата хлопна пред носа ѝ. Почти едновременно с това отзад се раздаде метално тракване. Животното се обърна и видя, че и тази врата е затворена. Когато електрическата ключалка заработи, то усети тока през проводниците. По муцуната му премина презрителна гримаса, когато разбра предназначението на този общит със стомана капан. Стотици години мозъкът му се занимаваше с мисли само за храна и храна. Сега зашаваха спомени от миналото. Организмът криеше способности, които то отдавна не бе прилагало.

Изучи обстановката, разбра как се разпределя енергията в околната среда и седна на задните си крака. Ама че глупаци! В очите му блесна отвращение. Протегна се сладко, прозя се и накрая тялото му се настани удобно на пода. То легна и затвори клепачи.

Измина час и къролът чу някой – изглежда беше Смит – да се занимава с някакъв прибор на покрива на затвора. Неволно скочи на крака и затрепера. Първата му мисъл бе, че не е оценил докрай способностите

на тези същества и те сега ще го убият. А той бе разчитал, че ще има още време да изпълни замисъла си. Опасността го извади от релсите. И когато усети излъчване, по-ниско от видимото, то напрегна нервната си система, готов да реагира незабавно срещу всяка възможна опасност. Няколко секунди трябваше да минат, преди да разбере какво става – правеха снимки на вътрешните му органи.

Скоро Смит си отиде. Известно време отвън продължи да се донася шум – някъде далеч от него хората продължаваха да се занимават с работите си. Постепенно навсякъде затихна. Кьорлът търпеливо чакаше – нужно бе на кораба да има пълна тишина. Много отдавна, преди още да постигнат относителното си безсмъртие, тези същества също бяха спали през нощите.

Огромният кораб замлъкна, но един звук не стихваше. Равномерно се раздаваше тракането на два чифта обувки. Те преминаваха край килията му, затихваха нейде в далечината и отново се връщаха. Неприятното бе в това, че часовите не вървяха един до друг. Отначало промаршируваше единият, а после приблизително на тридесетина крачки след него и другият.

Кьорлът проследи внимателно няколко пъти преминаването им и всеки път изчисляваше колко време ще продължи. Полученият резултат го задоволи. Изчака да започне следващият обход.

Този път в мига, когато минаха, той превключи чувствата си от настройката за хора на по-високо ниво. Яростните проблясъци на ядрения реактор в машинното отделение, като се запъваха, разказаха на нервната му система простата си история. Електрическите генератори напевно тананикаха припева на чистата енергия. Той усети този поток да минава през проводниците в стените на клетката и през ключалката на вратата. Застави треперещото си тяло да замре неподвижно и се постара да попадне в тон с тази свистяща буря от енергия. И ушните му мустачки затрепераха в такт с честотата на тока.

Раздаде се рязък удар на метал върху метал. С леко докосване на едното си пипало кьорлът отвори вратата. Веднага излезе в коридора. Мигновено го обхвана отвращение. Последва го тържеството за превъзходството му над тези безмозъчни същества, които се бяха опитали да се състезават по хитрост с него. И на това място си спомни, че на планетата има още няколко сънародници. Мисълта бе неочаквана, защото ги ненавиждаше и когато се срещнеш с тях се биеше до смърт. Сега възприе изчезващата малка група като свои роднини. Ако им даде шанс да се размножават, тези хора не биха успели да им се противопоставят.

Как само са му нужни тези къорли, колко е самотен – един против хиляди, а на карта се разиграва цялата галактика! Самата Вселена приветствуваше жадните му амбиции, като искреше с милионите си звезди. Ако сега не осъществи плановете си, друга възможност няма да се появи. В този опустошен свят, където няма нищо, не си струва и да опитва да разкрие тайните на междузвездните скитания. Дори Съзидателите не успяха да се освободят от тази планета.

По котешки безшумно къорлът премина просторния салон и се вмъкна в съседния коридор. Застана до вратата на първата спалня. Безшумно отвори електрическата ключалка и нахълта вътре. Мигновено разкъса гърлото на спящия човек. Безжизнената глава се търкулна и заподскача по пода. Тялото се загърчи и после замря. Излъчването на айда почти го обезуми, но с последно усилие на волята се застави да продължи.

Седем спални – седем мъртви тела!

След това безшумно се върна в клетката и заключи вратата. Времето бе разчел съвършено точно. Часовоите се приближиха, погледнаха в аудиоскопа и продължиха нататък. Къорлът започна втория тур и за няколко минути опустоши още четири спални. После надникна в кубрика, където спяха двадесет и четири души. Убиваше ги бързо, като точно знаеше кога да се връща в клетката си. Забрави всичко друго на света. От хиляди години правеше само това – убиваше живите същества, които успяваше да залови. Дори в самото начало не хващаше повече от едно айд-същество на седмица. Затова преди никога не беше се съдържал. Той се мятеше по стаята, като огромна котка – такъв си и беше, безшумен, но смъртоносен и се осъзна от чувствената радост от убийствата едва когато никой не остана жив.

Изведнъж разбра, че се е задържал тук прекалено дълго. Грешката не можеше да се поправи и това го накара да настръхне. Той планираше да убива така през цялата нощ, като след всяка акция се връща в клетката и да бъде там, когато часовете го проверяват. Надеждата да завладее кораба за една нощ сега рухна.

Къорлът събра на куп разбягващите се остатъци на разсъдка си. Отчаяно, без да се крие, прелетя през салона. В коридора очакваше да го посрещне залп мощна енергия, с която не би успял да се справи.

Двамата часови бяха един до друг. Те току-що бяха видели отворената врата. Заедно вдигнаха глави и ги парализира кошмарният вид на нокти и пипала, на разярена котешка муцуна и очи, пълни с изпепеляваща злоба. Единият се протегна да докопа бластера, но бе прекалено

късно. Другият се вцепени от приближаващият ужасен край. Той се развика от страх. Вопълът се затъркаля по коридорите на кораба и вдигна всички на крак. Викът завърши с отчаяно блъбукане, когато звярът с един скок захвърли двата трупа в самия край на дългия коридор. Не му се искаше да намерят телата край клетката.

Разтърсен до дълбините на съзнанието си, проклинайки се за ужасната грешка, с объркани мисли, кьорлът се пъкна в клетката. Вратата зад него меко хлопна. Енергията отново потече през електрическата ключалка. Сви се на пода и се престори на заспал, когато дочу топуркането на множество бягащи крака и шума на възбудени гласове. Той усети как някой включи аудиоскопа и погледна вътре. Развръзката ще настъпи, когато намерят другите тела.

Без да бърза, започна да се готви за най-великата битка през живота си.

IV

– И Сивър ли е мъртъв? – чу Гросуенър гласа на Мортън и по тона усети, че езикът не му се подчинява напълно. – Как така ще караме без Сивър? И Брекенбридж... И Коултър? О, боже!

В коридора се вълнуваше плътна тълпа. Гросуенър, като живеещ най-далеч, стоеше накрая, два пъти се опита да си пробие път, но и двата пъти го отблъскваха, без да се потрудат дори да погледнат кой е той. Те равнодушно бяха задръстили прохода. Трябваше да прекрати напразните си опити и разбра, че Мортън сега ще заговори. Директорът мрачно гледаше над събралите се хора. Масивната му долна челюст се издаваше напред по-силно от обикновено.

– Ако – започна той – някои от вас имат дори проблисък от някакви идеи, нека ги кажат!

– Космическо умопобъркване!

Гросуенър направо се вбеси – тази безсмислена фраза още намираще място след толкова години космически пътешествия. Фактът, че има хора, които се побъркват от самотата, напрежението и страха, още не означаваше, че съществува и някаква особена болест. По време на продължителните странствувания възникваха определени емоционални проблеми и това бе една от причините за участието му в експедицията, но умопобъркване от самота тук поне бе изключено.

Мортън се поколеба. Беше напълно ясно – той също не придаваше значение на тази версия. Но сега не беше време да изпада в разни тънкости на въпроса. Всички бяха така изнервени и изплашени, че очакваха само действия – искаха да видят, че са взети необходимите мерки. Известно е, че именно в подобни моменти директорите, главнокомандуващите и разните други началници губят доверието на подчинените си.

На Гросуенър се стори, че Мортън също е помислил за това, когато заговори отново, като внимателно подбираше думите си:

– Ние вече разглеждахме тази възможност. Доктор Егерт и асистентите му, разбира се, ще проверят всеки от нас. Сега той разглежда телата на загиналите.

Мощен баритон прогърмя над ухото на Гросуенър:

– Аз съм тук, Мортън. Кажи им да направят път да мина.

Това бе доктор Егерт. Всички се отдръпнаха и му направиха проход да мине. Той се пхна в тълпата. Гросуенър го последва. Както и

очакваше, хората решиха, че той е дошъл заедно с доктора. Когато се приближиха до Мортън баритонът заработи:

– Чух всичко, което казахте, директоре, и ви заявявам направо, че теорията за космическото побъркване не подхожда. На убитите им е разкъсано гърлото – за това са необходими поне десет пъти по големи сили от силите на един човек. Никоя от жертвите дори не е успяла да извика.

Егерт замълча, а после бавно произнесе:

– Какво смятате за нашата огромна котка, а Мортън?

Директорът поклати глава:

– Котката си е в клетката и спокойно се разхожда напред назад. Искам да знам какво ще кажат за нея експертите. Може ли да я подозираме? Тази клетка е изчислена да издържи едновременно четири звяра, които са поне пет пъти по-силни от нея. Наистина, трудно е да се повярва във вината ѝ, освен ако обяснението на случилото се изисква необикновено въображение и засега не е подвластно на науката.

– Мортън – мрачно произнесе Смит, – необходимите доказателства са налице. Боли ме, като го казвам, но нали аз, ако си спомняте, исках да оставят тази твар да живее. Направих няколко снимки с телефлуоресциращата камера и те се оказаха до една неосветени. Нали си спомняте какво каза Хиърли. Този звяр приема и изпуска вибрации с каквато дължина на вълната си иска. Това, че изгаси излъчването на пистолета на Кент, е доказателство, а след останалото, което се случи, няма и сянка от съмнения, че той може да преобразува енергиите.

Някой простена:

– В името на Сатаната и всичките дяволи накуп какво означава това? Щом може да управлява тази енергия и да я изпраща по всяка дължина на вълната, какво му пречи да ни избие всичките?

– Това просто доказва – прекъсна го Мортън, – че той не е толкова всесилен, иначе отдавна да се е справил с нас. – И той с небрежна походка се приближи до механизмите на управление на клетката.

– Да не би да искате случайно да отворите вратата? – задъха се Кент и се хвана за бластера.

– Не, но ако натисна това копче, през пода ще потече ток и ще замая всеки, който се намира вътре. Като предпазна мярка подобни неща има във всяка клетка.

Той отвори люка на превключвателя и със злост натисна копчето. За миг протече силен ток. После от метала изскочи син пламък и блокът на предпазителя над главата на Гросуенър почерня. Мортън протегна

ръката си и извади бушона от гнездото му. Погледна го и се намръщи.

– Така – поклати той глава, – тези предпазители не биха могли да изгорят по никакъв начин. А сега ние дори не можем да погледнем в клетката. Аудиоскопът също е вън от строя.

– Да – проговори Смит, – щом е съумял така да повлияе на електрорючалката, че да отвори вратата, то е успял да предвиди и другите възможни заплахи от наша страна и е бил нашрек, когато Кент включи тока.

– Най-малкото, това доказва, че той е уязвим в известна степен за нашата енергия – направи мрачно заключение Мортън, – щом е било необходимо да я обезврежда. Засега е прекрасно, че го държим зад дебела стена от най-як метал. Ако ни се наложи, ще отворим вратата и ще използваме преносим бластер. Но отначало ми се струва възможно да опитаме с ток през телефлуоровия силов кабел.

Шумът вътре в клетката прекъсна разсъжденията му. Нещо тежко със сила се вряза в стената. Последваха продължителни глухи удари, сякаш някакви предмети се сипеха на пода.

Прилича на каменопад – помисли Гросуенър.

– Той се е досетил какво замисляме – обърна се Смит към Мортън, – обзалагам се, че тази котка не е напълно в ред с мозъка. Трябва да си идиот, да се върнеш обратно в клетката, изглежда вече се е раздействал.

Напрежението спадна. Хората нервно се заусмихваха. Някои дори се разсмяха, като си представиха след думите на Смит как беснее разядосаното чудовище. Гросуенър не знаеше какво да помисли. Тези звуци не му харесваха. Най-измамното чувство е слухът. По никакъв начин не можеха да установят какво става или е станало в клетката.

– Как бих искал да зная – заяви Пенънс, главният инженер, – защо стрелката на телефлуорометъра подскочи и се закова на предела на пълното натоварване, когато се вдигна този шум? Уредът се намираше пред очите ми и аз още се опитвам да отгатна какво е станало. – Всичко стихна, както вън от клетката, така и вътре. Изведнъж в коридора зад Смит възникна някакво движение – влязоха капитан Лит и още двама офицери във военна униформа.

Командирът, вече порядъчно възрастен и суховат, заяви на директора:

– Предполагам, че аз трябва да поема сега командването. Доколкото разбирам, между учените възникна конфликт: за и против убиването на чудовището. Не е ли така?

Мортън поклати енергично глава:

– Конфликтът отмина. Всички вече сме съгласни, че звярът трябва да се унищожи.

Капитан Лит доволно кимна:

– Аз отговарям за безопасността на кораба и смятам, че тя е застрашена. – После рязко повиши тон. – Отдръпнете се! Освободете мястото!

Нужни бяха няколко минути, преди всички да излязат от коридора. Гросуенър въздъхна по-свободно. Ако звярът бе изскочил от клетката и хората нямали място да отстъпят, много от тях щяха да бъдат убити или осакатени. Този риск продължаваше да съществува, но сега в доста по-слаба степен.

– Ама че работа! – възкликна някой. – Корабът сякаш се разшава?

Гросуенър също усети това и си помисли, че на някого се е приискало да провери тягата на двигателите. Огромният кораб трептеше и леко се отпускаше на земята след рязкото усилие.

– Пенънс – обърна се Лит към инженера, – кой се намира в машинното отделение?

Главният инженер побледня:

– Асистентът ми с помощниците си. Не мога да разбера, как те...

Не успя да довърши. Наоколо всичко се разтресе. Огромният кораб се наклони и започна да се свлича на една страна. Гросуенър бе запрятен със сила на пода. Падна и от удара за известно време бе оглушен, а после тревогата го накара да се съвземе. Останалите също бяха изпадали. Някои стенеха от болка. Директорът Мортън извика някаква заповед, на която думите не се разбраха. После капитан Лит с труд се изправи на крака и свирепо започна да призовава дяволите.

– Кой, по дяволите, е включил двигателите?

Ускорението рязко нарасна. Стигна пет, дори шест „g“. Доколкото му стигаха силите, Гросуенър се опита да преодолее чудовищната тежест и като трепереше, се изправи на крака. Напипа най-близкия настенен телефон и набра номера на машинното отделение, но не се надяваше много, че връзката ще бъде изправна. Пред него се раздаде страшен рев. Специалистът по науката нексиализъм рязко и удивено се дръпна. Директорът Мортън погледна през рамото му и възкликна още по-удивен:

– Котката е! Намира се в машинната зала. Ние летим в космоса.

Директорът не успя да изговори напълно думите, когато екранът угасна. А тежестта от ускорението се увеличаваше. Гросуенър се промъкна през вратата в салона и през залата във втория коридор. Той добре помнеше, че там се намира складът за скафандри. Когато стигна до

мястото, видя, че капитанът бе вече в скафандър. Когато влезе Гросуенър, той си затягаше шлема и манипулираше с антиускорителното устройство.

Капитанът бързо се обърна и помогна на Гросуенър. Минута по-късно той с облекчение въздъхна – скафандърът намали гравитацията на едно „g“. Досега те бяха само двама, но бавно и мъчително пристигаха и други. За броени минути скафандрите се изчерпаха. Тогава се спуснаха на долния етаж. Но сега им помагаша десетки хора. Капитан Лит изчезна и Гросуенър се досети какво ще последва и побърза към клетката, където беше затворена огромната котка. Той се приближи и видя, че пред току-що разтворената врата се тълпяха доста сътрудници.

Гросуенър се изтласка напред и погледна над главите на намиращите се пред него хора. В задната стена на клетката зееше огромна дупка, през която едновременно бяха минали пет души заедно със скафандрите. Металните листи бяха извити, а краищата на отвора – разкъсани. В далечината се виждаше съседният коридор.

– Готов съм – прошепна Пенънс през незатворения си шлем, – готов съм да се закълна, че това не може да бъде! Десеттонният механичен чук оставя само вдлъбнатинка в тази микростомана. А ние чухме само един удар. Атомният дезинтегратор би следвало да се потруди поне десет минути, а после седмици наред не бихме успели да почистим радиоактивността. Мортън, това е свръхсъщество!

Директорът не отговори. Гросуенър видя, че Смит изследва пробива в стената.

– Ех, ако Брекенбридж беше жив!... Тук е нужно око на металург. Погледнете!

Той взе отчупено парченце метал и започна да го мачка с пръстите си. На пода се посипа дъжд дребна прах. Гросуенър разблъска всички и влезе в клетката.

– Аз разбирам малко от металургия – заяви той.

Хората автоматично му направиха път и той се приближи до Смит. Биологът се намръщи.

– Вие сте един от асистентите на Брек?

Гросуенър се направи, че не е чул, наведе се напред и прекара пръст по отломките на пода. Бързо се изправи.

– Няма никакви чудеса – заяви той. – Както ви е известно, такива клетки се правят в електромагнитни пещи и затова се употребява метален прах. Животното е употребило особените си способности – повлияло е на силите, които задържат метала цял. С това трябва да си обясним

изтичането на телефлуоровата енергия от кабела, което бе забелязано от мистър Пенънс. Звярът ползва електроенергията, като организъмът му играе ролята на трансформатор и пробива стената, после по коридора се отправя към машинното отделение.

Каза това и направо се учуди, че му се удаде да завърши докрай този прибързан анализ. Приели го бяха за асистент на покойния Брекенбридж и това бе така естествено на такъв голям кораб, където бе невъзможно да се запомнят всички техници и лаборанти.

– Следователно, директоре – спокойно обобщи Кент, – на кораба ни се намира свръхсъщество, което владее напълно машинната зала и почти неограничените ѝ запаси от енергия, а заедно с това и ремонтния цех.

Гросуенър забеляза как подеждва тази кратка оценка на нещата на останалите – лицата им загрижено се намръщиха. Старшият помощник пръв прекъсна неприятното мълчание:

– Мистър Кент не е прав – заяви той. – Животното не е овладяло напълно машинното отделение. Капитанският мостик е още в наши ръце и от там сме в състояние да управляваме всички машини. Вие, джентълмени, понеже сте теоретици, може и да не знаете напълно тайните на нашата механика. Разбира се, котката ще ни изключи по някое време, но ние ще можем да разединим всички съединители в машинното.

– Боже Господи! – възкликна Кент. – Защо тогава не изключихте енергията, а заставихте хиляди души да навличат космическите скафандри?

Офицерът продължи невъзмутимо:

– Капитан Лит реши, че така ще бъде по-безопасно. Най-вероятно това същество никога преди не е изпитвало подобно ускорение. Не е много умно да се паникьосваме и да се отказваме от това и някои други преимущества.

– И какви са тези други преимущества?

– Аз ще отговоря – намеси се и Мортън. – Ние вече узнахме доста неща. А сега ще предложа на капитан Лит да направи следното... – и той се обърна към офицера, който представяше капитана.

– Не бихте ли могли да попитате командира си съгласен ли е да извърши един не особено сложен експеримент?

– Струва ми се, че ще бъде най-добре, ако сам се свържете с него, сър. Той се намира на мостика.

След няколко минути Мортън се върна.

– Пенънс – обърна се той, – понеже сте офицер и началник на машинното отделение, капитан Лит ви нарежда вие да поемете

ръководството на този опит.

Гросуенър усети в тона на Мортън нотка на раздразнение. Очевидно командирът на кораба с цялата сериозност на положението бе заявил, че поема ръководството. Това бе старата история на разделението на властите. Граничната полоса бе достатъчно ясна, но не можеше да предвиди всички изненади. В крайна сметка тези неща зависеха от личните качества на ръководителите. До този момент офицерите и командата на кораба изпълняваха стриктно задълженията си и се подчиняваха на главната задача на този грандиозен по замисъл полет. Въпреки това миналият опит на други кораби бе показал на ръководството, че военните по определени причини нямат прекалено високо мнение за учените. В подобни случаи скритата враждебност излизаше наяве. И наистина, нямаше никакви причини да се откаже на Мортън да извърши експерименталната атака.

– Директоре – отговори Пенънс, – сега не е време да ми обяснявате всичко с подробности. Заповядвайте. Ако не съм съгласен с нещо, тогава ще говорим.

Това бе учтив начин на отказ от старшинство. Впрочем Пенънс бе едновременно и главен инженер, и учен. Мортън предпочете да не губи време.

– Мистър Пенънс – изкомандва той, – изпратете групи от петима техници до всеки от четирите изхода на машинното отделение. Аз ще поведем едната група. Кент – другата. Смит – третата. А вие, мистър Пенънс, естествено – четвъртата. С помощта на преносими нагреватели ще си пробием път през бронираните люкове. Аз забелязах, че те са затворени. Звярът се е затворил отвътре. Зеленски, вие отидете на капитанския мостик и изключете всичко, освен маршрутните двигатели. Прехвърлете управлението на основния пулт и проведете наведнъж изключването. И още нещо. Ускорението да бъде максимално. Никакви антиускорители. Разбрахте ли?

– Тъй вярно, сър!

Пилотът отдаде чест и побягна по коридора. Мортън викна след него:

– Ако някоя машина заработи отново, веднага ми доложете.

Всички хора, които трябваше да помагат, бяха от военизираната команда. Гросуенър и още няколко души се отдръпнаха назад и започнаха да наблюдават приготовленията за опита. С вледенена душа предусаещаше приближаването на катастрофата. Представяше си напълно мощта и целта на предстоящия шум. Можеше дори да повярва, че ще има успех.

Но ще го има или не – бе невъзможно да се предскаже. Те бяха започнали решаването на проблема от позициите на старата-прастарата система на човешка организация и нейните познания. Най-много го вбесяваше, че сега можеше само да стои настрана и да критикува.

Подвижните прожектори и защитните екрани заеха определените им места. Мортън завика по високоговорителя:

– Както ви предупреждавах, това е пробен шурм. Ние се базираме на предположението, че звярът е бил в машинното отделение кратко време и не е успял нищо да направи. Това ни дава шанс да го победим сега, преди да се е подготвил за отбрана. Освен реалната възможност бързо да го унищожим, ви предлагам и друга теория. Идеята е следната: тези врати са способни да издържат на мощни взривове, да бъдат пробити ще са необходими поне петнадесет минути. През цялото това време котката ще бъде лишена от приток на енергия. Зелински ще я изключи. Двигателите естествено ще работят, но в тях ще протичат само ядрените процеси. Предполагам, че до такива неща няма да се докосва. Надявам се, че след няколко минути ще видите осъществяването на тези намерения.

После започна да вика, като гласът му премина на фалцет:

– Зелински, готов ли си?

– Готов съм!

– Тогава, изключвай главния прекъсвач!

Коридорът, а с това и целият кораб внезапно потънаха в пълен мрак. Гросуенър включи фенерчето в скафандъра си. Останалите, без да чакат заповед, направиха същото. На всички лицата изглеждаха бледи и изпити.

– Огън! – рязко прогърмя в ушите заповедта на Мортън.

Преместващите се апарати трепнаха. Пламъкът, който излетя от тях, въпреки че не беше атомен, имаше същата природа. Той се плесна върху бронята на люка. Гросуенър забеляза как се появиха първите капчици, после запълзяха надолу и се сляха в десетки струйки. Прозрачният екран се замъгли – какво ставаше с вратата, бе трудно да се разбере. А след това през тази мътилка повърхността засия с яркостта на собствената си топлина. Грееше като в ада. Пламъкът на апарата с отмерена страст прояждаше бронята. Времето минаваше. Накрая Мортън хрипливо произнесе:

– Как е при вас, Зелински?

– Засега няма нищо особено, директоре.

– Но звярът трябва нещо да направи – измърмори Мортън. – Не

може той просто да чака като мишка в капан, Зелински?

– Нищо ново, директоре.

Минаха седем минути, осем, девет, после десет, дванадесет...

Гросуенър забави дишането си.

Най-после по високоговорителя зазвуча гласът на Кент:

– Мортън, ние не можем да пробием повече! Очаквахте ли го?

Гросуенър видя как Мортън през екрана се вглежда във вратата. Стори му се, че даже от това място металът вече не изглежда нагорещен до бяло, както преди малко. Вратата пред очите му почервения и след това стана тъмна и хладна на цвят.

Мортън въздъхна:

– Време е да свършваме. Нека хората от командата да охраняват коридорите! Нагревателите да не се местят!. Началниците на отдели да дойдат на капитанския мостик.

„Край на опита“ – разбра Гросуенър.

V

Часовоят на капитанския мостик взе протегнатото удостоверение на Гросуенър и продължително, с явно недоверие, го разглежда.

– Като че ли всичко е на ред – измърмори той накрая. – Но до този момент не съм пускал вътре хора под четиридесетте. Каква длъжност имате?

Гросуенър се усмихна:

– Аз съм на най-ниската степен на една нова наука.

Часовоят отново погледна в удостоверението, върна го на Гросуенър и запита:

– Нексализъм? Това пък какво е?

– Приложна наука от типа всичкология – отговори Гросуенър и прекрачи прага.

Когато миг по-късно неволно се обърна, видя, че войникът гледа учудено след него, и това го накара да се усмихне и веднага да забрави за малкия инцидент. На мостика стъпваше за първи път. С любопитство се огледа на страни и остана поразен и възхитен. Конструкцията на пулта бе достатъчно компактна, но като цялостно съоръжение той бе масивен. Различните секции бяха вградени на огромни извити етажи. Дължината на всяка метална дъга бе двеста фута и от етаж на етаж се преминаваше по стръмни стълби. Различните съоръжения на кораба можеха да се управляват направо от пода или още по-бързо от телескопическото кресло, което висеше под тавана на края на стрела на кран, снабден с електрическо захранване.

Долу беше залата, където стотина удобни кресла очакваха да бъдат заети. Те бяха достатъчно широки, че в тях да се настани човек със скафандър. Гросуенър седна, без да привлича внимание. Още двадесетина души тихо разговаряха помежду си. Минута по-късно от личния кабинет на капитана се появиха Моргън и мистър Лит. Командирът седна, а директорът започна да говори без предисловие:

– Както ни е известно, най-важната машина за чудовището от всички в машинната зала е електрогенераторът. То изглежда в пристъп на паника го е задействало още преди да започнем пробива през вратата. Какви мнения ще изкажете?

Пенънс се надигна от мястото си:

– Нека първо някой обясни едно нещо: какво направи то с вратите?

– Съществува такъв вид електронна обработка – отговори Гросуенър, – при която металите могат да се закалят до невероятна степен, но не съм слушал досега някой да го е правил без наличието на десетки тонове специално оборудване, каквото на нашия кораб няма.

Кент се обърна раздражено:

– За какъв дявол ни е да знаем как го прави? Щом ние не можем да пробием вратите с атомните дезинтегратори, значи краят е близко. Звярът може да прави с кораба каквото си поиска.

Мортън поклати глава:

– Ние трябва да направим някакъв план, за което и сме се събрали. – После извиси високо глас. – Зеленски!

Пилотът се надвеси от креслото за управление. Гросуенър трепна – досега не бе забелязал, че горе има някой.

– Какво желаете, сър? – попита Зеленски.

– Включи двигателите!

Зеленски полетя с креслото си към главния превключвател и тържествено премести огромния лост. Последва тласък, корабът се разтърси, раздаде се гръмко бръмчене и подът се разтресе. Минаха няколко секунди и трептенето спря – машините преминаха в основния си режим на работа, а звукът, тъй силен преди малко, се превърна в почти незабележимо вибриране.

Тогава Мортън продължи:

– Аз искам за този звяр да се произнесат различните експерти. Сега трябва да се разгори дискусия между представители на различни области на знанието и независимо от различните теоретически предложения да разработим ясен практически подход.

„Боже! – тъжно се усмихна Гросуенър, – колко лесно и ефикасно се справи с Гросуенър по име Елиът, нексиалист по професия“. В това, което сега искаше Мортън – обединяването на много науки – се състоеше нексиализмът. Но той се досещаше, че няма да попадне сред групата експерти, и се оказа прав.

След два часа усилен дискусии директорът заяви с уморен глас:

– Мисля, че е редно да направим тридесет минути почивка. Приближаваме се към преломния момент на пренията. Ще ни трябва пълна мобилизация на силите.

Гросуенър реши да отиде в своя отдел. Нито му се ядеше, нито му се почиваше. Възраст като неговата, само на тридесет и една години, позволяваше да прекарва продължително без храна и сън. Той знаеше, че за този половин час е длъжен да реши проблема с чудовището.

Бедата бе в това, че учените се съгласиха с плана, който не бе до край обмислен. Множеството елитни специалисти обединиха знанията си на едно доста повърхностно ниво. Всеки накратко поясни идеите си пред хора, които не са свикнали да обхващат цялото богатство на асоциациите, скрити във всяко съждение. Затова в плана на атаката липсваше най-важното – вътрешната цялостност.

Гросуенър изстина при мисълта, че единствено той, младият човек, благодарение на особената тренировка на ума, е в състояние да забележи слабите страни на този план. За първи път от качването си на борда преди половин година разбра каква голяма промяна е станала с него в нексиален смисъл. Всички предишни образователни системи бяха остарели и това бе най-малкото, което можеше да се каже за тях. Самият Гросуенър не вярваше прекалено на получените знания. В разработката им не бе взел участие. Но като випускник на Нексиалния фонд и съответно като лице намиращо се на кораба с особена цел, той не намираще друг изход, освен да намери определеното решение и с всички достъпни нему средства да убеди ръководството в правотата си. Работата бе там, че нямаше достатъчно информация. Зае се да я добива по най-бързия от възможните начини: започна да върти по телефона на различните отдели. В повечето случаи беседваше с подчинените, като всеки път се представяше като началник-отдел. Това си имаше определен ефект. Колегите съобщиха маса полезни факти, макар и не всички. Намираха се и типове от вида:

– Трябва да попитам за разрешение шефа.

Един от началник-отделите – Смит – лично говори с него и му предаде поисканата информация. Друг бе още по-учтив и помоли да позвъни, след като унищожат котката. Отделът по химия остави за накрая. Обади се и попита за Kent, като се надяваше той да е зает и бе готов да каже на подчинения: „Тогавя вие ми кажете нужните ми сведения“. Но за негово изумление и раздразнение веднага го свързаха със самия Kent.

Началникът на химиците го изслуша с нескривано нетърпение и рязко отсече:

– Вие можете да получите нашата информация по обичайните канали. Но за откритията, направени на котешката планета, няколко месеца няма да съобщаваме нищо, докато не ги проверим и препроверим.

– Мистър Kent – настоя Гросуенър, – моля ви най-настойчиво да дадете съгласието си да ми съобщят резултатите от количествения анализ на атмосферата на котешката планета. Това може да има решаващо значение за плана, приет на днешното заседание. Сега е невъзможно да

ви обясня всичко, но ви уверявам...

Кент рязко го прекъсна:

– Момченцето ми – просъска той и дори свирна, – времето на академичните дискусии свърши. Вие изглежда не съзнавате, че се намирате в положение на смъртна заплаха. Ако нещо не стане както трябва, и вие, и аз, и останалите ще бъдем просто убити. Това не ви е упражнение по интелектуална гимнастика. А сега ви моля да не ме безпокоите повече десет години.

Раздаде се тракване и Кент се изключи. Гросуенър няколко секунди бе като зашеметен от обидата и напълно почервенял. После тъжно се усмихна и продължи с въпросите си. В графиката на висшите вероятности сред останалото бяха и контролните отбелязвания в специално напечатани колонки, които показваха количеството на вулканическата пепел в атмосферата на планетата, жизнените цикли на различните растения по данни на предварителните изследвания на техните семена, видовете хранителни системи на животните, които се хранеха с тези растения и чрез екстраполация – в какви рамки би се оформил строежът на същите тези животни.

Гросуенър работеше бързо и тъй като трябваше само да запълва графите на предварително изработената таблица, скоро графикът бе готов. Това бе сложно нещо и трудно можеше да се обясни на човек, който и понятие си няма от нексиализъм. Но за него картината бе ясна до най-малките детайли. При извънредни произшествия той показваше възможности и решения, които не биваше да се пренебрегват.

Под заглавието „ОБЩИ ПРЕПОРЪКИ“ той написа: „Всяко прието решение трябва да съдържа предпазен клапан“. С четири екземпляра на доклада се отправи в математическия отдел. Пред вратата имаше часовои – преди ги нямаше – явно за защита от котката. Когато те отказаха да го пуснат при Мортън, той поиска среща с един от директорските секретари. Накрая от съседния кабинет се появи млад човек, вежливо разгледа графика и заяви, че „ще се опита да го предложи на внимание на директор Мортън“.

Гросуенър мрачно отговори:

– От такива фокуси до гуша ми е дошло. Запомнете добре, ако този лист не попадне в ръцете на директора, аз ще се обърна за помощ към Бюрото за разследване. Тук става нещо дяволски забавно, за което се споменава в доклада, който аз предавам в кабинета на директора, и ще се случи по-лоша беда...

Секретарят бе пет години по-възрастен от Гросуенър. Изглеждаше

студен и неприветлив. Той се поклони и отговори с усмивка, която изглеждаше като издевателство:

– Директорът е много зает човек. Търсят го от всички отдели. Доста от тях се славят с огромни постижения и съответния престиж, който им дава предимство пред някои млади науки... – той се запъна, – и учени. – После сви рамене. – Но аз ще го попитам дали би искал да погледне вашия график.

– Помолете го да прочете „ПРЕПОРЪКИТЕ“ – добави Гросуенър. – За останалото едва ли ще му стигне времето.

Секретарят се поклони:

– Ще ги предам на неговото внимание.

Гросуенър се отправи в каютата на капитан Лит. Командирът го прие и внимателно го изслуша. После се захвана да изучава графика. Помисли и поклати глава.

– Военните – започна той с особения си безизразен тон. – решават подобни проблеми малко по-различно. Ние сме готови да се подложим на определен пресметнат риск и да се опитаме да постигнем целите си. Вашето мнение, че най-разумно ще бъде, ако дадем на това същество да се махне, е противно на моята позиция. Едно разумно създание е предприело враждебни действия срещу военен кораб. Ситуацията е нетърпима. По мое убеждение то е предприело такива действия, като е съзнавало какви ще бъдат последствията. – И надменно се усмихна. – Като казвам последствия, разбирам неговото унищожаване.

Гросуенър се разтрепера от мисълта, че крайният резултат напълно може да се окаже унищожаването на тези, които с помощта на остарели и негъвкави методи се опитват да се справят с налетялата ги неизвестна напаст. Той вече отвори уста с цел да възрази, че въобще не предлага да се пусне котката, но капитан Лит се надигна:

– А сега аз трябва да тръгна – заяви той и повика един офицер. – Покажете на мистър Гросуенър пътя.

– Аз знам къде се намира вратата – тъжно произнесе той.

Оказа се в коридора и първата му работа бе да погледне часовника си. До началото на шурма оставаха четири минути. Унило се насочи към мостика. Трудно намери свободно кресло – залата беше почти пълна. Минута по-късно се появиха директорът и капитан Лит. Заседанието започна. Мортън нервно се разхождаше пред събралите се хора. Косите му, винаги грижливо сресани, сега стърчаха в безпорядък. Агресивно издадената напред брадичка подчертаваше необикновената му бледост. Внезапно той се спря на едно място. Когато заговори, гласът му

заскърца пронизително:

– Да се убедим, че плановете ни са координирани, моля експертите по ред да доложат в какво се състои участието им в борбата с това чудовище. Мистър Пенънс, започнете пръв.

Пенънс се изправи. Не беше висок на ръст, но изглеждаше голям, може би поради властния си вид. Както и всички останали, той бе преминал специална подготовка, но поради особеностите на професията си се нуждаеше от нексализма по-малко, отколкото който и да било в тази зала. Беше изучавал теория и история на машините. Според служебната му справка той бе изследвал развитието на техниката на сто планети. Сигурно нямаше такива неща в практическата инженерия, които да не познаваше.

– В отделението за управление поставихме реле – заяви той, – което по график ритмично ще включва и изключва машините. Превключвателят ще сработва по сто пъти в секунда. Като следствие ще възникнат различни вибрации. Възможно е една или две от машините да изпаднат в резонанс, но едва ли ще се стигне до разрушаването им. Основната ни цел е да попречим на звяра да действа и да си пробие път през някоя от вратите.

– Моля, мистър Хеърли! – извика го Мортън. – Ваш ред е!

Длъжността му се наричаше „главен свързочен инженер“ и в служебната справка се отбелязваше, че се стреми да овладее всички знания в избраната от него област. Придобитите научни степени доказваха, че притежава ненадминат ортодоксален научен запас. А иначе изглеждаше леко сънен, сякаш тази процедура му беше напълно дотегнала. Той се изправи лениво. Като приказваше, гълташе по някой звук. Гросуенър забеляза, че спокойният му маниер на изказване въздейства на хората. Разтревожените лица се отпуснаха. Хората по-свободно се облегнаха на креслата си.

– Ние монтирахме вибрационните екрани – заговори Хеърли, – които действуват на принципа на отражението. Когато ние нахлуем в помещението, котаракът ще започне да ни залива с поток от енергия, но всичко ще се върне обратно. Освен това имаме достатъчно запаси енергия, с която ще го нагостим с помощта на преносимата мортира. Не може да бъде неограничена неговата способност да преобразува различните видове енергия с изолираните си нерви.

– Вие, Зеленски! – повика го Мортън.

Когато Гросуенър премести погледа си, главният пилот вече стоеше прав. Бе се изправил така бързо, сякаш бе очаквал да го повикат.

Гросуенър го изгледа с възхищение. Пилотът притежаваше стегната фигура, слабовато лице и необикновено подвижни сини очи. Видът му подсказваше за сила и съобразителност. Но от справката следваше, че някакви задълбочени знания не притежава. Тях ги заместваха здравите нерви, мълниеносната реакция и способността да действа с точността на часовник.

– Доколкото разбрах от казаното досега, няколко удара се нанасят в една точка. Щом съществото усети, че не може повече да търпи – ще стане още нещо, което ще засили страха и объркаността му. В разгара на експеримента аз изключвам антиускорителя. Директорът заедно с Гънли Лестър смятат, че съществото не знае нищо за антиускорението. Това е разработка от технологията на междузвездните полети и до нея едва ли може да се стигне по друг път. Ние предполагаме, че когато първите ефекти започнат да въздействуват на котката – вие сигурно помните онова чувство на обърканост, което сте изпитали при първата си среща с това явление – тя няма да знае какво да прави.

Той седна на мястото си.

– Следващият е Корита – обяви директорът.

– Аз мога само да ви благословя – подхвана археологът. – По моята теория чудовището притежава особеностите на престъпник от началните векове на всяка цивилизация. Смит заяви, че е изумен от техническите му познания. Моето мнение е, че пред нас е истинският обитател, а не потомък на жителите на мъртвия град. Което доказва, че противникът ни наистина е безсмъртен, отчасти това пролича и от начина на дишане – използва както хлор, така и кислород, а може и въобще да не диша. Но работата не е в това, че е безсмъртен. Независимо от това, че умее да управлява енергията, си загуби ума в асансьора, когато за пръв път попадна на кораба. При предлагането на храна от страна на Кент той се поддаде на бликналите емоции и разкри неуязвимостта си срещу вибрационното оръжие. Няколко часа по-късно чудовището извърши масови убийства. Както виждате, действията му показват, че това е подлата хитрост на примитивен и егоистичен разсъдък, който или не разбира процесите в тялото си, или не го прави от научна гледна точка и си няма представа на каква обширна организация се противопоставя.

Прилича на онзи тевтонски воин, който усещал превъзходството си над престарелите римски учени, взети поотделно, и въпреки това ученият е бил част от могъщата цивилизация, която карала тевтонците благоговейно да се прекланят. Следователно пред нас е примитив и той днес е в далечния космос напълно отрязан от привичното си обкръжение.

Така че – да вървим и да победим!

Моргън се вдигна от мястото си. На масивното му лице се заизвива крива усмивка.

– По моя първоначален план – заговори той – призивът на Корита трябваше да послужи като прелюдия на нашия шурм. Но през последния час аз получих писмо от един млад учен, който се намира на борда на нашия кораб и представлява наука, която ми е малко известна. Самият факт, че е на кораба, говори за това, че аз трябва да изслушам неговото мнение. Той е толкова убеден, че знае решението на тази проблема, че се яви не само при мен, но и при капитан Лит. Ние с капитана единодушно се съгласихме, че на мистър Гросуенър следва да се предоставят няколко минути, да изложи решението си и да ни убеди в правотата си.

Гросуенър се надигна и усети известна слабост в краката си.

– В нексиалния фонд ни учеха – започна той, – че зад фундаменталните аспекти на всяка наука се крие объркано кълбо от връзки с останалите науки. Разбира се, това е стара истина, но има разлика между създаването на идеи и осъществяването им на практика. Ние във фонда разработваме приложни методики. В моя отдел използвам няколко забележителни машини, които могат да се обучават. Сега нямам достатъчно време да ги описвам, но мога да ви покажа как те могат да се използват, за да решим какво да правим с котарака.

Първо: изказаните заключения досега са направени на повърхностно ниво и не проникват в дълбочината на проблема. Сега ние притежаваме достатъчно факти, които да оформят достатъчно ясна и отчетлива картина на подбудите на поведение на тази котка. Какво ни казват тези факти. Преди осемнадесет века основните растения на планетата започнали да получават по-малко слънчева енергия в определен вълнов диапазон. Причината – изхвърляне от вулканите на голямо количество пепел в атмосферата. В резултат за съвсем кратко време растенията са загинали. Вчера един наш изследователски катер засече на около сто мили от града няколко живи същества, по размери почти като земни елени, но явно по-разумни и които са били толкова предпазливи и напласнени, че е било невъзможно да бъдат хванати. Наложило се да ги застрелят и отделът на мистър Смит е направил частичен анализ на телата им. Съдържанието на калий и разположението му е подобно на това в човека. Никакви други живи същества не са забелязани. Възможно е това да е един от източниците на калий за котката. В стомаха на убитото животно биолозите откриха части от растения в различна степен на смилане. Изглежда, съществува цикъл: растителност – тревоядни – хищници. Най-

вероятно, когато растенията загинали, хранещите се с тях животни са измрели в съответното съотношение. Така да се каже, всички запаси от храна на нашата котка или котки са изчезнали за няколко дни.

Гросуенър погледна присъстващите – всички внимателно го слушаха, освен Кент, който нетърпеливо се въртеше на креслото си и мислите му явно витаеха на друго място. Нексиалистът побърза да продължи.

– В Галактиката знаем много примери на пълна зависимост на дадени форми на живот от един единствен източник на храна. Но досега не сме срещали нито един пример на разумна форма, която да има толкова ограничено меню. Изглежда тези същества не са отглеждали културни растения за храна и естествено още по-малко – за храна на храната си. Наистина липсата на предвидливост ни изглежда напълно неправдоподобна, но всякакви обяснения, които не я отчитат, са сами по себе си неправдоподобни.

Гросуенър отново млъкна, но само да си поеме дъх и затова не погледна никой от присъстващите в лице. Засега бе невъзможно да приведе доказателство на това, което се канеше да заяви. Всеки началник-отдел би трябвало да има на разположение почти месец да провери наличните факти, които касаеха неговата наука. Сега можеше да направи само едно – да изкаже крайния извод, нещо, на което не се реши нито при съставянето на графиката на вероятностите, нито при разговора с капитан Лит.

– От фактите не бива да се бяга – насочи се той направо към извода си. – Котката не е строител на този град и не е дори потомък на неговите строители. Тя и подобните на нея са животни, върху които строителите са извършвали различни опити. А какво е станало с истинските стопани? Можем само да гадаем. Може да са загинали във война преди осемнадесет столетия? Този град е почти изравнен със земята. Внезапната поява на вулканична пепел в такива огромни количества ни казва много неща. Емоционалният човек едва не направи същото и затова ние не бива да съдим прекалено строго изчезналата раса. Но към какво ни насочва това?

Гросуенър събра повече въздух в гърдите си и продължи:

– Ако котката бе от строителите, ние досега щяхме да съберем достатъчно доказателства за цялото ѝ могъщество и щяхме да знаем как да ѝ се противопоставим. Тъй като това не е строител, то ние имаме работа със звяр, който не осъзнава ясно мощта си. Ако го прогоним в някой ъгъл и там го притиснем силно, той може да откопае в себе си способности, още неосъзнати от него, и да унищожава хората и да управлява машините. Ние трябва да му дадем възможност да избяга. Щом се окаже

извън кораба, той ще бъде в ръцете ни. Това е всичко. Благодаря за вниманието.

Мортън огледа залата:

– Джентълмени, какво ще кажете?

Кент нетърпеливо скочи.

– По-голяма дивотия не съм чувал през живота си. Възможности! Вероятности! Измислици. Ако това наистина е нексиализмът, то трябва по друг начин да го излагат, че да ме заинтересуват.

Смит мрачно отбеляза:

– Не мога да преценя това обяснение, преди да сме изследвали тялото на котката.

Главният физик на кораба Фон Гросен заяви:

– Съмнявам се, че дори обследването може определено да докаже, че този звяр е бил някакъв вид опитно мишле. Анализът на мистър Гросуенър е явно противоречив и такъв ще си остане.

Стана Корита:

– Теорията на мистър Гросуенър може да се потвърди от следващо изследване на града – започна той предпазливо. – Не бива напълно да изключваме цикличността на историята, тъй като у такъв получен по експериментален път разум може да има тенденция да отразява мирогледа и вярванията на тези, които са го обучавали.

Главният инженер Пенънс се надигна:

– Една от спасителните ни лодки се намира в ремонтния цех. Тя е разглобена наполовина и заема единствената ни стационарна люлка. Ако трябва да му предоставим изправна лодка, ще ни потрябват толкова усилия, колкото и за общия шум, който се каним да проведем. Разбира се, ако той се провали, то може да жертвуваме и лодка, въпреки че аз не мога да разбера как звярът с нея ще напусне кораба. Там ние нямаме въздушни шлюзове.

Мортън се обърна към Гросуенър:

– Какво ще кажете на това?

– Въздушен шлюз има в края на коридора, който преминава край машинното отделение. Ние трябва да му осигурим достъп до там.

Капитан Лит подскочи от мястото си:

– Както вече ви говорих, мистър Гросуенър, когато бяхте при мен, ние военните по-решително гледаме на такива неща. Ние добре знаем, че загуби ще има. Мистър Пенънс правилно изказа моето мнение. Ако атаката ни се провали или усложни, то тогава ще разгледаме и другите възможни мерки. А сега на работа.

Това бе заповед. Евакуацията започна веднага.

VI

Грамадната машинна зала бе ярко осветена. Кьорлът усърдно се трудеше и голяма част от позабравения опит се проявяваше в паметта му – появиха се знания за дейности, на които го бяха научили неговите създатели, строителите, и умението да се приспособява към нови видове машини и нови ситуации. Той намери спасителната лодка, окачена на ремонтната люлка, и сега се насилваше да я поправи.

В съзнанието му растеше убедеността, че трябва да избяга. Това бе единствената възможност да се върне на планетата при другите кьорлове. Когато ги обучи на това, което бе научил, те щяха да станат непобедими. Никой не ще успее да им се противопостави. Иначе казано, той бе определил посоката на следващите си действия. Но никак не му се искаше да напуска кораба. Съмняваше се дали опасността, която го заплашваше, бе така силна. Като изследва източниците на енергия в машинната зала и обмисли всичко отново, той стигна до извода, че тези двуноги същества нямат средства да се справят с него.

Тази вътрешна убеденост го терзаше дори когато работеше. И едва когато се откъсна и погледна стореното, осъзна каква огромна възстановителна работа е извършил. Оставаше му само да натовари на борда на лодката инструментите и приборите, които бе пожелал да вземе със себе си на планетата.

Но въпросът оставаше: Как да постъпи – да си тръгне или да се сражава? Той наостри уши – чу се шум, двуногите се приближаваха. Усети промяна в гръмоподобните трясъци на двигателите. Ритмичният им рев, предизвикан от включванията и изключванията, стана пронизителен и се навираше дълбоко в нервите, нещо съвсем различно от басовото боботене, което бе преди малко. Новите шумове започнаха да го дразнят.

Кьорлът се опита да се приспособи към новата обстановка, целият се стегна и почти успя да постигне желаното, когато се намеси нов дразнител. Пламъкът на мощен подвижен лазер от другата страна на масивните врати се беше впил в здравия метален лист и усърдно го гризеше. Появи се дилема: Да се сражава ли с тези устройства, или да се противопоставя на хаотичните тласъци. Той бързо разбра, че не може да прави и двете неща едновременно.

Тогава се съсредоточи в бягството. Започна да пренася апарати, машини и инструменти и да ги захвърля безпорядъчно по свободните

места на лодката. Тежестта на багажа го превиваше и мускулите му направо стенеха от напрежението. Накрая се спря пред люка и каза, по свой начин довиждане, преди да потегли. Той видя, че вратите започнаха да поддават. Няколкото лазерни лъча, концентрирани в една точка, макар и бавно, но сигурно изяждаха оставащите сантиметри.

Няколко мига котката се колеба, после отказа да се съпротивлява. Веднага се съсредоточи във външната стена на огромния кораб, точно в мястото, където бе насочен носът на спасителната лодка. Тялото му се заизвива от импулсите електричество, което се изхвърляше от генераторите. Мустачките на ушите вибрираха и насочваха към преградата колосалния поток енергия. Мозъкът му се разкъсваше от възникналите болки. Усещаше, че е стигнал опасната граница.

Колкото и да се стареше, стените не поддаваха, металът се оказа по-здрав и твърд от познатите му до този момент. Структурата му се съхраняваше. Молекулите бяха моноатомни, но се разполагаха странно: ефектът на плътната опаковка се постигаше без съпътстващата го огромна плътност.

Една от вратите на машинното отделение рухна и победните викове заглъхнаха в раздалия се трясък на търкалящото се желязо. Лъчите на лазерите потъгнаха в дълбочина. Къорлът чу как подът запротестира със съскане, когато пламъкът го опърли. Този оглушителен и плашещ звук бързо се приближаваше. След миг гадните двуноги ще прегорят хилавите врати, които отделяха машинното отделение от ремонтния цех.

И за този кратък миг звярът удържа победа. Той усети, че устойчивостта на метала започна да пада. Стената загуби здравината си. На външен вид нищо не бе се изменило, но нямаше никакво съмнение. Потокът енергия през организма му запремава много по-леко. Продължи да го поддържа още секунда-две и реши, че е достатъчно. С победен рев скочи в малкия съд и издърпа лоста, който затваряше люка.

Едно от пипалата му обви нежно, като любимо същество, скоростния лост. Неговата машина тръгна напред право в стената. Острият ѝ нос блъсна преградата и се посипа искрящ дъжд от прах. Усети се леко забавяне, когато този прах трябваше да се махне от пътя. Но миг по-късно проби димната завеса и неударимо се понесе в пространството.

Минаха няколко секунди и звярът забеляза, че се отдалечава от кораба под прав ъгъл спрямо курса му. Корпусът бе така близо, че можеше добре да разгледа зеещата дупка. От нея излитаха хора в скафандри, които по странен начин блестяха под лъчите на прожекторите. И те, и корабът се смаляваше пред очите му. После хората изчезнаха и остана

само сивата грамада, по която мигаха хиляди илюминатори.

Кьорлът побърза да се отдалечи. Описа дъга на деветдесет градуса и включи максимално ускорение. Така само минута след бягството си пое в обратната посока, откъдето идваше огромният кораб. Право по курса той видя дребно мъждукащо петънце. „Това е слънцето ни“ – съобрази звярът. Там, с помощта на сънародниците си, той ще построи междугалактически космически кораб и ще се отправи към звезди с обитаеми планети. Грандиозността на замисъла го уплаши. Погледна през панорамното стъкло за задно виждане. Дръпна се и отново погледна. Кълбото на кораба беше още там, но премига и изчезна!

За миг възникна инстинктивното усещане, че преди да се стопи, точката бе започнала да се премества. Но той не можеше нищо да различи. Мисълта, че те са изгасили светлините си и го преследват в пълен мрак, го накара да потрепера. Ясно му стана, че ще бъде в безопасност едва когато кацне и се скрие някъде из пустините на планетата.

Тревогата остана, но не знаеше какво да прави. Обърна се към предното панорамно стъкло и направо замръзна. Мъждукащото слънце, към което се отправяше, не искаше да се увеличава. Напротив видимо намаляваше. Превърна се в дребна точка и изчезна. Страхът нахлу в душата на кьорла като вихър на леден вятър. Няколко минути напрегнато се вглеждаше в пространството пред себе си с плахата надежда, че единственият му ориентир отново ще се появи.

Трепна от изненада. Какво бе това? Една светла точка започна да расте и постепенно се превърна в петънце. После се превърна в светещо кълбо и излъчвайки светлина през всеки свой илюминатор, пред очите му се превърна в огромната сфера на космическият кораб, от който преди няколко минути избяга.

В този миг с кьорлът нещо стана. Съзнанието му се завъртя като въртележка: все по-бързо и по-бързо. И се разлетя на милиони виещи от болка парченца! Очите му едва не изскочиха от местата си, когато той като обезумяло животно се замята в малкия отсек. Безсилната ярост го караше да хваща каквото у попадне с пипалата си и да го хвърля. Лапите мачкаха преградите между помещенията. Накрая, за кратко съзнанието проблесна и той разбра, че не може да се противопостави на съкрушителния огън на дезинтегратора, насочен против него от безопасно разстояние.

Колко било просто да се извърши насилствена дезорганизация на клетките и всяка капчица айд да излезе от жизненоважните органи!

Последният прощален рев изкриви устните. Пипалата се размахаха

напразно. А после, изведнъж напълно обезсилен, се строполи на пода. Смъртта след многото часове буйна ярост дойде съвсем кротко.

* * *

Капитан Лит не се надяваше на случая. Когато стрелбата спря и можеше да се приближат до останките на лодката, изпратените хора откриха неголеми парчета разтопен метал и тук там по нещичко от това, което бе тялото на кърла.

– Бедното котенце – проговори Мортън. – Интересно, какво ли е помислило, когато собственото му слънце е изчезнало и когато ние сме се появили пред него? Нищо не разбира от антиускорение. И откъде да знае, че ние бързо спираме в пространството, а той трябва да изразходва цели три часа. Той е имал намерение да се върне на планетата си, но в действителност се е отдалечавал. Вероятно той дори не се е досетил, че когато сме спрели, е преминал край нас и после само сме го следвали, като сме изобразявали неговото слънце, докато не сме се оказали достатъчно близо, да го разстреляме. Сигурно си е представил, че космосът се е обърнал наопаки.

Гросуенър изслуша думите му със смесено чувство. Случилото се някак бързо избледня, загуби острите си форми и се разпъlja в заобикалящия мрак. Никой не бе в състояние точно, миг след миг, да възпроизведе подробностите. Опасността, която успяха да избегнат, започна да им се струва нещо далечно и незначително.

– Още от самото начало нямах никакви симпатии към него – чу Гросуенър гласа на Кент. – Пред нас стои задачата да изтребим всички котки на тази парцалива планета.

Корита меко измърка:

– Това няма да бъде трудно. Те са толкова примитивни. Трябва само да кацнем и те сами ще побягнат към нас и ще се надяват да ни измямат с хитростите си. – Той се обърна към Гросуенър: – Аз продължавам да смятам, че ще успеем – дружелюбно каза той, – дори ако „зверската“ теория на нашия млад колега се окаже правилна. Как считате, мистър Гросуенър?

– Ще отида още по-нататък – отговори Гросуенър. – Като историк, вие сигурно ще се съгласите, че досега не е имало нито един успешен опит за тотално експериментиране. Не забравяйте, че котенцето ни нападна поради отчаяната нужда от храна – ресурсите на тази планета не могат повече да поддържат съществуването на вида му. Роднините на котето не знаят за нас и затова не представляват никаква заплаха. Защо

тогава, господа, не им предоставим възможността просто да измрат от глад?

КРАЙ

© 1939 Алфред Ван Вогт
© 1992 Красномир Крачунов, превод от английски

Alfred van Vogt
Black Destroyer, 1939

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Публикация:

КОНТАКТЪТ НЕВЪЗМОЖЕН. СБЛЪСЪК С ЧУЖДЯ РАЗУМ. 1992. Изд. Неохрон,
Пловдив / Изд. Хермес, Пловдив. SF Трилър, No.6. Ежемесечен алманах за
остросюжетна литература. Ред. съставители: Иво ХРИСТОВ, Николай СТРАНСКИ.
Превод: Красномир КРАЧУНОВ. Печат: „Полиграфия“ АД, Пловдив. Формат:
120×165. Страници: 160. Цена: 9.50 лв.

Съдържание:

(въведение) – с.2;

Черният хищник, Алфред ВАН ВОГТ – с.3;

Този невъзможен свят, Клифърд САЙМЪК – с.67;

Тайните инструкции, Кейт ЛАУМЪР – с.119;

Лабиринт, Крис НИКЪЛС – с.143;

Сблъсък с чуждия разум [послеслов] – с.156;

Промени в абонамента – с.157;

Перспективна програма – с.158;

Анкета – с.159;

Национален „SF Трилър Клуб“ – с.160.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/961>]